

Hart van de zee

Nora Roberts bij Boekerij:

Series

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De BoonsboroInn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis*

Gallaghers van Ardmore-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Thrillers

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht •
Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim •
Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen •
Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid •
Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak •
Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding •
Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

Beste lezer,

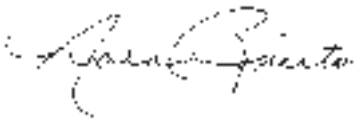
Overlevering en legenden spelen een essentiële rol in de geschiedenis van Ierland. Er zijn tal van liedjes en verhalen geschreven over de elfenpaleizen en het goede volkje dat in die zilveren kastelen onder de groene heuvels woont. Verhalen en die liedjes die een bekoorlijk onderdeel vormen van de Ierse cultuur.

Trevor Magees familie is Iers, al zijn ze dan de oceaan overgestoken om zich in Amerika te vestigen en hebben ze daar hun fortuin gemaakt. En zoals zovelen wier wortels in die heuvels liggen, wordt Trevor teruggetrokken naar het land van zijn voorouders. Hij zal naar Ardmore gaan om zijn droom te verwezenlijken: het bouwen van een theater om de kunst van zijn erfgoed onder de aandacht te brengen.

Om dat te doen, zal hij samenwerken met de Gallaghers en in zijn plannen gebruikmaken van hun traditionele pub. In HART VAN DE ZEE zal hij wonen in een huisje waar een geest ronddoelt, wachtend op haar ware liefde. Hij zal zich meten in vernuft met een elfenprins die vastbesloten is eindelijk zijn zin te krijgen. En hij zal de intrigerende en frustrerende Darcy Gallagher ontmoeten, zaken met haar doen en haar begeren.

Haar hele leven heeft ze meer gewild, en ze heeft er geen geheim van gemaakt dat ze hoopt een rijke man te vinden die haar een luxueus en opwindend leven kan geven. Nu ze hem heeft ontmoet, gaat het erom dat de harten gewonnen worden. Zowel het zijne als het hare. Tot het zover is, houdt de betovering stand die geliefden scheidt.

Kom, wandel met me mee in de schaduw van de oude ronde toren. Dan zal ik je vertellen wat er is gebeurd.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Jennifer Johnston', with a decorative flourish at the end.

Nora Roberts

Hart van de zee

Darcy Gallagher heeft altijd gehoopt op een luxe leven. Kan ze het hart van de rijke Trevor Magee veroveren – en hij het hare?

Vertaald door Els Papelard

ISBN 978-90-492-0367-2
ISBN 978-94-023-0811-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6725-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Heart of the Sea*
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Stock Adobe
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2000 Nora Roberts
© 2008, 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het dorp Ardmoores lag verscholen aan de zuidkust van Ierland, in het graafschap Waterford, met aan zijn voeten de Keltische Zee. De natuurstenen zeevering boog zich er langs de zoom van het goudgele zandstrand omheen.

In de nabijheid van het dorp bevonden zich prachtige met wild gras begroeide rotsformaties, en op een van de kliffen stond een hotel. Wie zin had, kon een aangename, zij het stevige wandeling om de landtong maken en vervolgens naar de top van de eerste heuvel klimmen, waar zich de ruïnes van de kapel en de bron van Sint Declan bevonden.

Het uitzicht was de klim meer dan waard, met boven je de lucht en beneden je de zee en het dorp. Dit was gewijde grond, maar hoewel er doden begraven lagen, was slechts de zerk van één graf gemarkeerd.

Het dorp zelf kon bogen op schone straten en kleurrijke huisjes, sommige ervan nog met een traditioneel rieten dak, alsmede een aantal steile heuvels. Er groeiden bloemen in overvloed, in bloembakken in de vensterbanken, in manden en potten en in de voortuintjes. Zowel van boven als van beneden bezien, zag het dorp er aantrekkelijk uit, en de inwoners gingen er prat op dat ze twee jaar achtereenvolgende de prijs voor het schoonste stadje hadden gewonnen.

Op Tower Hill stonden een fraai exemplaar van een ronde toren, waarvan de kegelvormige spits nog intact was, en de ruïne van de twaalfde-eeuwse kathedraal die was gebouwd ter ere van Sint Declan. Ingeval je het vroeg, zouden de dorpelingen je vertellen dat Declan dertig jaar eerder was gearriveerd dan de goede Sint-Patrick. Niet om op te scheppen, maar gewoon om je te laten weten hoe de vork in de steel zat.

Degenen die in dat soort dingen geïnteresseerd waren, konden fraaie voorbeelden van ogaminscripties aantreffen op de stenen die ter beschutting waren neergezet in de kathedraal zonder dak, en van

romaanse arcaden, weliswaar verweerd door de tijd en de wind, maar nog steeds de moeite van het bestuderen waard.

Ardmore zelf deed echter geen gooi naar zulke grootsheid. Het was eenvoudig een aangenaam dorp met een paar winkels en een verzameling huisjes vlak bij schitterende zandstranden.

Op het bord aan de dorpsgrens stond *FAILTE*, dat 'welkom' betekende.

Juist die combinatie van oude geschiedenis, eenvoud en gastvrijheid vond Trevor Magee interessant.

Zijn familie was afkomstig uit Ardmore en Old Parish. Sterker nog, zijn grootvader was hier, in een huisje vlak bij Ardmore Bay, geboren, had de eerste jaren van zijn leven die vochtige zeelucht ingeademd, was misschien aan de hand van zijn moeder mee geweest wanneer ze boodschappen had gedaan of langs de branding had gewandeld.

Zijn grootvader had zijn dorp en zijn land verlaten en was met zijn vrouw en zootje naar Amerika getrokken. Hij was nooit terug geweest in Ierland en had er naar Trevors weten ook nooit op teruggezien. Tussen de oude man en zijn geboorteland had een kloof bestaan, een onoverbrugbare kloof van verbittering. Er was zelden gesproken over Ierland, Ardmore en de familie die Dennis Magee had achtergelaten.

Dus was Trevors voorstelling van Ardmore verweven met sentiment en nieuwsgierigheid, en zijn redenen om juist dit dorp te kiezen waren van persoonlijke aard. En gelukkig kon hij het zich veroorloven een persoonlijke voorliefde te volgen.

Hij was een man die bouwde, en net als zijn grootvader en vader vóór hem, bouwde hij bekwaam en goed. Zijn grootvader had aanvankelijk de kost verdiend als metselaar, maar hij had zijn fortuin gemaakt door tijdens en na de Tweede Wereldoorlog te speculeren in onroerend goed. Uiteindelijk had hij van de handel daarin zijn werk gemaakt en het bouwen overgelaten aan daarvoor in dienst genomen arbeiders. De oude Magee had over zijn begintijd als bouwvakker niet sentimenteler gedaan dan over zijn vaderland. Voor zover Trevor zich herinnerde, had de man nergens emoties over getoond.

Trevor had net zozeer het hart en de handen van de bouwvakker geërfd als het koele harde instinct van de zakenman, en hij had geleerd beide te gebruiken.

Met behulp van beide, en een vleugje sentiment, ging hij hier zijn

theater bouwen, een traditioneel gebouw voor traditionele muziek, met als entree de al gevestigde pub, bekend als Gallagher's.

De overeenkomst met de Gallaghers was al rond, en de grond was al bouwrijp gemaakt voor hij zich had kunnen vrijmaken om hierheen te komen. Nu hij er eindelijk was, was hij echter van plan meer te doen dan cheques tekenen en toezicht houden.

Hij wilde meewerken.

Zelfs in mei kon je je in zo'n gematigd klimaat al in het zweet werken wanneer je de ochtend doorbracht met het storten van beton. Die ochtend was hij in een spijkerjasje en met een dampende beker koffie vertrokken uit het huisje dat hij voor de duur van zijn verblijf had gehuurd. Nu, slechts enkele uren later, had hij het jasje uitgetrokken, en zowel over het voor- als het achterpand van zijn shirt liepen vochtige sporen zweet.

Hij zou honderd pond hebben betaald voor één koud biertje.

De pub was vlakbij, aan de overkant van het met stenen bezaaide bouwterrein. Omdat hij er de vorige dag een bezoekje had gebracht, wist hij dat ze tijdens de lunchtijd goede zaken deden. Maar een werkgever kon moeilijk zijn dorst lessen met een koude Harp als hij zijn werknemers verbood tijdens het werk te drinken.

Met zijn schouders rollend en zijn nek draaiend, overzag hij het terrein. De betonmolen ratelde onafgebroken; mannen riepen elkaar bevelen toe of bevestigden ze. Werkmuziek, dacht hij. Die verveelde hem nooit.

Dat was een geschenk van zijn vader. 'Leren vanaf de basis' was het credo van Dennis junior geweest, en dat was wat de derde generatie Magee had gedaan. Tien jaar lang – twaalf, als hij de zomervakanties meetelde die hij zich op bouwterreinen in het zweet had gewerkt – had hij kennis opgedaan van wat er omging in de bouw. De rugpijn en het bloed en de pijnlijke spieren.

Nu hij tweeëndertig was, bracht hij meer tijd door in directiekamers en met vergaderen dan op een steiger, maar hij apprecieerde het werk nog steeds, voelde zich nog altijd voldaan wanneer hij zelf een hamer hanteerde. Aan dat laatste was hij van plan zijn hart op te halen in Ardmore, in zijn theater.

Hij keek naar de kleine vrouw met de verschoten pet en de versleten laarzen die zich omdraaide en wenkte toen het natte beton uit de stort-

koker gleeed. Ze klauterde over een hoop zand en stenen en tikte met haar schep tegen de trechter om de bedieningsman te waarschuwen dat hij moest stoppen. Daarna waadde ze met de andere bouwvakkers het slik in om het natte beton te verspreiden en glad te strijken.

Brenna O'Toole, dacht Trevor, en hij was blij dat hij zich in dit geval had laten leiden door zijn instinct. Hij had er goed aan gedaan haar en haar vader in dienst te nemen als ploegbazen bij zijn project. Niet alleen vanwege hun vakkundigheid – die bijzonder indrukwekkend was – maar ook omdat ze het dorp en zijn inwoners kenden, het werk gladjes lieten verlopen en ervoor zorgden dat de mannen tevreden en productief waren.

Public relations waren bij een project als dit even essentieel als een stevig fundament.

Het pakte inderdaad gunstig uit. Zijn drie dagen in Ardmooie hadden hem getoond dat zijn keus voor vader en dochter O'Toole juist was geweest.

Toen Brenna weer uit de bouwput klom, liep Trevor naar haar toe om haar het laatste stukje omhoog te trekken.

'Dank je.' Ze stak haar schep in de grond, leunde erop en zag er ondanks haar smerige laarzen en verschoten pet uit als een elfje. Haar huid was als zuivere Ierse room, en een paar vuurrode krullen piepten onder haar pet uit.

'Volgens Tim Riley blijft het nog een dag of twee droog, en in dat soort zaken heeft hij meestal gelijk. Ik denk dat de fundering klaar is voor u zich zorgen hoeft te maken over het weer.'

'Jullie zijn flink opgeschoten voordat ik kwam.'

'Zeker weten. Zodra u het startsein had gegeven, zagen we geen reden om te wachten. U krijgt een goede stevige fundering, Mr. Magee, en volgens schema.'

'Zeg maar Trev.'

'Oké, Trev.' Ze duwde haar pet naar achteren en boog haar hoofd achterover om hem aan te kunnen kijken.

Ondanks haar laarzen met dikke zolen schatte hij dat ze niet langer was dan één meter vijfenvijftig, minstens dertig centimeter korter dan hij.

'De bouwvakkers die je uit Amerika hierheen hebt gestuurd, zijn harde werkers.'

‘Ik heb ze niet voor niets uitgekozen.’

Hoewel zijn stem een beetje gereserveerd was, vond ze hem niet onvriendelijk klinken. ‘Kies je nooit vrouwen uit?’

Hij glimlachte traag, waardoor de humor zich langzaam over zijn gezicht leek te verplaatsen naar zijn ogen, die de kleur van turfrook hadden. ‘Zeker wel, zo vaak mogelijk zelfs. Zowel op het werk als er-buiten. Voor dit project heb ik een van mijn beste timmervrouwen ingeschakeld. Ze komt volgende week.’

‘Dan heeft mijn neef Brian zich in dat opzicht gelukkig niet vergist. Hij zei dat je werknemers beoordeelde op hun vakkennis en niet op hun geslacht. Met een knikje naar het bouwterrein voegde ze eraan toe: ‘We zijn vanochtend lekker opgeschoten, maar die lawaaierige betonmolen blijft ons nog wel even gezelschap houden. Darcy komt morgen terug van vakantie, en ik waarschuw je alvast dat ze steen en been zal klagen over de herrie.’

‘Het is een goed geluid. Bouwen.’

‘Dat heb ik ook altijd gevonden.’

Een ogenblik stonden ze in volmaakte harmonie te kijken naar de vrachtwagen, die de laatste meter beton uitspuwde.

‘Ik trakteer je op een lunch,’ zei Trevor.

‘Ik zeg geen nee.’ Brenna float om de aandacht van haar vader te trekken en bootste het opscheppen van eten na.

Mick reageerde met een grijns en een zwaai, waarna hij doorging met zijn werk.

‘Mijn vader is in de zevende hemel,’ zei Brenna toen ze hun laarzen afspoelden. ‘Mick O’Toole is nergens gelukkiger dan op een bouwterrein, hoe viezer hoe beter.’ Tevreden stampte ze een paar keer met haar voeten voor ze naar de keukendeur liep. ‘Ik hoop dat je, nu je hier toch bent, ook tijd vrijmaakt om de omgeving te bekijken in plaats van alleen maar te werken.’

‘Ik ben zeker van plan de omgeving te verkennen.’ Natuurlijk had hij verslagen – gedetailleerde verslagen – over toeristentrekkers, de toestand van de wegen, routes van en naar grote steden, maar hij wilde ze met eigen ogen zien. Moest ze zien, verbeterde hij zichzelf. Iets had hem al langer dan een jaar naar Ierland getrokken, naar Ardmore. In zijn dromen.

‘Aha, daar is een knappe man bezig met wat hij het beste kan,’ zei

Brenna toen ze de keukendeur openduwde. ‘Wat heb je ons vandaag te bieden, Shawn?’

Shawn, een magere man met een wilde bos zwart haar en wazig blauwe ogen, wendde zich af van het enorme oude fornuis. ‘De dag-schotel is zeespinaziesoep en een sandwich met rundvlees. Hallo, Trevor. Zit ze je achter de vodden?’

‘Ze heeft de wind eronder.’

‘Ik moet wel, want de man in mijn leven is traag. Shawn, heb je al nog meer liedjes uitgezocht om aan Trevor te laten zien?’

‘Ik heb het druk gehad met het bedienen van mijn nieuwe vrouw. Ze is vreselijk veeleisend.’ Met die woorden legde hij zijn handen om Brenna’s gezicht en gaf haar een zoen. ‘Verdrijf uit mijn keuken. Zonder Darcy is het al verwarrend genoeg.’

‘Morgen is ze er weer, en om deze tijd heb je haar dan al minstens tien keer verwenst.’

‘Waarom denk je dat ik haar mis?’ vroeg hij lachend. ‘Geef je bestelling maar op aan Sinead,’ zei hij tegen Trevor. ‘Ze is een goed kind, en onze Jude heeft haar deze week geholpen. Ze moet alleen nog ervaring opdoen.’

‘Sinead is een vriendin van mijn zus Mary Kate,’ zei Brenna tegen Trevor toen ze de zwaai deur tussen de keuken en de pub openduwde. ‘Een doodgoed meisje, maar een warhoofd. Ze wil met Billy O’Hara trouwen. Meer ambities heeft ze momenteel niet.’

‘En wat zegt Billy O’Hara daarover?’

‘Omdat Billy lang niet zo ambitieus is als Sinead, houdt hij zijn mond dicht. Hallo, Aidan.’

‘Hoi.’ De oudste Gallagher stond achter de bar en keek met zijn handen op de bierkranen op. ‘Komen jullie lunchen?’

‘Ja. Je hebt het druk.’

‘God zegene de bussen met toeristen.’ Met een knipoog schoof Aidan twee glazen bier over de bar naar wachtende handen.

‘Heb je liever dat we in de keuken eten?’

‘Nee hoor, tenzij jullie haast hebben.’ Zijn ogen, die donkerder blauw waren dan die van zijn broer, gleden door de pub. ‘De bediening is een tikje langzamer dan normaal, maar er zijn een paar tafeltjes vrij.’

‘Wat de baas wil.’ Brenna wendde zich tot Trevor. ‘Wat wil jij?’

‘Een tafel.’ Om beter te kunnen zien hoe de zaak draaide. Hij liep achter Brenna aan naar een van de paddenstoelvormige tafeltjes en ging zitten. Er klonk geroezemoes van stemmen; de lucht was blauw van de rook, en hij kon de gistige geur van bier ruiken.

‘Wil je een biertje?’ vroeg Brenna.

‘Niet tijdens het werk.’

Grinnikend leunde ze achterover. ‘Dat heb ik al van een paar van de mannen gehoord. Het gerucht gaat dat je in dat opzicht een tiran bent.’

Die benaming deerde hem niet. Het betekende dat hij de teugels in handen had. ‘Dat gerucht is juist.’

‘Met zo’n regel krijg je in deze contreien wel een probleempje. Veel van je werknemers zijn grootgebracht met Guinness; die is net zo gewoon voor ze als moedermelk.’

‘Ik ben er ook niet vies van, maar iemand die bij mij in dienst is, heeft zich te houden aan moedermelk.’

‘Je bent een hardvochtige man, Trevor Magee.’ Maar ze zei het lachend. ‘Vertel eens, hoe bevalt Faerie Hill Cottage je?’

‘Uitstekend. Het is gerieflijk, efficiënt, rustig, en het uitzicht is adembenemend. Precies wat ik zocht. Ik ben blij dat je het me hebt aangeboden.’

‘Graag gedaan. Het is familiebezit. Ik denk dat Shawn het keukentje daar mist, want het huis dat we aan het bouwen zijn, is nog lang niet af,’ zei ze glimlachend. ‘Wel al bewoonbaar, hoor,’ voegde ze er snel aan toe want het was een van hun huidige gevoelige punten. ‘Maar op mijn vrije dagen ga ik eerst de keuken afmaken om hem tevreden te stellen.’

‘Ik zou het graag zien.’

‘Ja?’ Verrast hield ze haar hoofd schuin. ‘Je bent te allen tijde welkom. Ik zal je uitleggen hoe je er komt. Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar ik had niet verwacht dat je zo aardig was als je nu overkomt.’

‘Wat had je dan verwacht?’

‘Een haai. Hopelijk voel je je niet beledigd.’

‘Nee. En het hangt af van de wateren waarin ik zwem.’ Hij keek op, en er verscheen een warme uitdrukking op zijn gezicht toen hij Aidans vrouw naar hun tafeltje zag komen. Op het moment dat hij aanstalten maakte om op te staan, gebaarde Jude dat hij moest blijven zitten.

‘Ik kom er niet bij zitten, maar bedankt.’ Ze legde een hand op haar erg dikke buik. ‘Hallo, ik ben Jude Frances, en ik ben vandaag jullie serveerster.’

‘Je zou niet zoveel moeten lopen, geen bladen moeten dragen.’

Zuchtend haalde Jude een blocnote uit haar schortzak. ‘Hij klinkt precies als Aidan. Ik leg mijn benen omhoog zodra ik daar behoefte aan heb en draag geen zware bladen. Sinead kan het niet in haar een-tje af.’

‘Maak je geen zorgen, Trevor. Mijn moeder was aardappelen aan het rooien op de dag dat ze mij kreeg, en na de bevalling ging ze naar huis om ze te poffen.’ Toen Trevor zijn ogen tot spleetjes kneep, zei Brenna grinnikend: ‘Nou ja, misschien niet, maar ik wed dat ze dat had gekund. Ik neem de dagsoep, Jude, en een glas melk.’ Bij dat laatste lachte ze ondeugend naar Trevor.

‘Voor mij hetzelfde,’ zei hij, ‘en de sandwich.’

‘Een goede keuze. Ik kom het zo brengen.’

‘Ze is sterker dan ze eruitziet,’ zei Brenna tegen hem toen Jude naar een ander tafeltje liep. ‘En koppiger. Nu ze haar richting heeft gevonden, bij wijze van spreken, zal ze alleen maar harder werken om te bewijzen dat ze in staat is te doen wat ze volgens jou niet zou moeten doen. Aidan laat haar niet te hard werken; dat verzeker ik je. Hij aanbidt haar.’

‘Dat heb ik gemerkt. De Gallagher-mannen lijken dol te zijn op hun vrouwen.’

‘Dat is ze geraden, anders eisen hun vrouwen rekenschap.’ Ontspannen leunde ze achterover, en ze zette haar pet af. Haar rode krullen vielen over haar schouders. ‘Je vindt het hier op het platteland dus niet, laten we zeggen... te rustiek, in vergelijking met New York?’

Hij dacht aan de bouwterreinen die hij in New York had meegeemaakt: modderlawines, overstromingen, verzengende hitte, vandalisme en sabotage. ‘Helemaal niet. Het dorp is precies wat ik had verwacht nadat ik Finkles verslagen had gelezen.’

‘Ach ja, Finkle.’ Ze herinnerde zich Trevors verkenner nog goed. ‘Dat is iemand die de voorkeur geeft aan de gemakken van de grote stad, maar jij bent dus niet zo... veeleisend?’

‘Ik kan heel erg veeleisend zijn. Daarom heb ik het grootste deel van jouw ontwerp opgenomen in het theaterproject.’

‘Dat is pas een mooi en verholen compliment.’ Niets had haar meer plezier kunnen doen. ‘Maar ik bedoelde eigenlijk op het persoonlijke vlak. Zelf ben ik bijzonder gesteld op het huisje op Faerie Hill, maar ik was er niet zeker van of het jou zou bevallen. Ik had verwacht dat een man met jouw achtergrond en geld liever zou logeren in het klifhotel, met roomservice en een restaurant en zo.’

‘Hotelkamers gaan je op den duur benauwen. En het is interessant om te logeren in het huis waar de vrouw die verloofd was met een van mijn voorouders is geboren, heeft gewoond en is overleden.’

‘Maude was een goede vrouw. Een wijze vrouw.’ Onder het spreken hield Brenna haar ogen op Trevors gezicht gericht. ‘Haar graf ligt op de heuvel vlak bij de bron van Sint Declan; daar kun je haar voelen. Zij is niet degene die zich nu in het huisje ophoudt.’

‘Wie dan wel?’

Brenna trok haar wenkbrauwen op. ‘Ken je de legende dan niet? Je grootvader is hier geboren, en je vader ook, hoewel hij nog klein was toen ze naar Amerika emigreerden. Maar hij is hier jaren geleden op bezoek geweest. Heeft geen van beiden je het verhaal verteld van Lady Gwen en prins Carrick?’

‘Nee. Dus Lady Gwen waart rond in het huisje?’

‘Heb je haar gezien?’

‘Nee.’ Hoewel Trevor niet was grootgebracht met legenden en mythen, stroomde er nog genoeg Iers bloed door zijn aderen om er benieuwd naar te zijn. ‘Maar er hangt een vrouwelijke sfeer, een geur bijna, dus de kans is groot dat het de vrouw is.’

‘Daar heb je gelijk in.’

‘Wie was ze? Als ik mijn onderkomen deel met een geest, wil ik iets over haar weten.’

Geen luchthartige afwijzing van de Ieren en hun legenden, geen geamuseerde toegeeflijkheid, constateerde Brenna. Slechts kalme belangstelling. ‘Je verbaast me opnieuw. Wacht even. Ik ben zo terug.’

Fascinerend, dacht Trevor. Hij woonde samen met een geest. Hij had wel eerder ongewone dingen gevoeld. In oude gebouwen, op bouwterreinen en verlaten velden. Dat was echter niet iets waar een man over sprak op een directievergadering, of wanneer hij na een dag hard werken met zijn arbeiders een biertje zat te drinken. Doorgaans

niet. Dit was echter een andere plaats, met een andere sfeer. Bovendien wilde hij het weten. Alles wat te maken had met Ardmooie en de omgeving was nu van belang voor hem. Een goed spookverhaal kon net zoveel mensen aantrekken als een goed gerunde pub. Alles draaide om de sfeer.

Gallagher's had precies het soort sfeer dat hij had gezocht als overgang naar zijn theater. Het oude hout, donker geworden door de tijd, de rook en het vet gingen goed samen met de roomwitte muren, de natuurstenen haard, de lage tafeltjes en banken.

De oude kastanjehouten bar was een juweeltje, en hij had al gezien dat de Gallaghers hem droog en schoon hielden. De klanten varieerden in leeftijd van een baby tot een stokoude man, die op een kruk aan het uiteinde van de bar zat.

Er waren verschillende klanten die hij, te oordelen naar de manier waarop ze zaten of rookten of dronken, voor dorpelingen hield, maar het grootste gedeelte konden alleen maar toeristen zijn, afgaande op de cameratassen onder hun tafel en de kaarten en reisgidsen erop.

De gesprekken werden gevoerd in een allegaartje van dialecten, maar overheersend was het mooie zangerige accent dat hij tot de dag van hun dood in de stemmen van zijn grootouders had gehoord.

Hij vroeg zich af of ze zelf dat accent niet hadden gemist en waarom ze nooit behoefte hadden gevoeld nog een keer naar Ierland te gaan. Welke bittere herinneringen hadden hen daarvan weerhouden? Hoe het ook zij, de nieuwsgierigheid naar zijn voorouders had een generatie overgeslagen en had hem er nu toe gebracht terug te komen om zelf te kijken.

Hij vroeg zich af hoe het kwam dat hij Ardmooie en het uitzicht vanuit het huisje had herkend en hoe het kwam dat hij nu al wist wat hij zou zien wanneer hij de kliffen beklom. Het was alsof hij in zijn geest een foto van deze plaats had, een foto die iemand anders had genomen en voor hem had weggeborgen.

Ze hadden geen foto's gehad om hem te laten zien. Zijn vader was hier één keer op bezoek geweest toen hij jonger was geweest dan Trevor nu, maar zijn beschrijving van het dorp was op zijn best schetsmatig geweest.

De verslagen, natuurlijk. In de verslagen die Finkle had meegebracht naar New York, hadden gedetailleerde foto's en beschrijvingen

gestaan. Hij had het echter al eerder geweten. Nog voordat hij het eerste dossier had geopend, had hij het geweten.

Overgeërfd geheugen, dacht hij, hoewel hij daar weinig geloof aan hechtte. Het was één ding zijn vaders ogen te erven, de heldere grijze kleur, hun vorm en brede oogleden. En men had hem verteld dat hij de handen van zijn grootvader had en diens zakeninstinct. Maar hoe werd een geheugen doorgegeven via het bloed?

Terwijl hij om zich heen bleef kijken, speelde hij met het idee. Het kwam niet bij hem op dat hij er in zijn werkkleren, met zijn door het werk verwarde donkere haar, eerder uitzag als een dorpeling dan als een toerist. Hij had een smal mager gezicht, dat de meeste mensen eerder zou doen denken aan een krijgsman, of misschien aan een geleerde, dan aan een zakenman. De vrouw met wie hij bijna was getrouwd, had gezegd dat zijn gezicht eruitzag alsof het was geslepen en gebeeldhouwd door een onstuimig genie. Over zijn kin liep een flauw litteken, het gevolg van rondvliegend glas tijdens een tornado in Houston, dat de globale indruk van stoerheid nog versterkte. Het was een gezicht dat zelden iets verried. Tenzij het in het voordeel was van Trevor Magee.

Op het ogenblik stond het koel en gereserveerd, maar het werd vriendelijk toen Brenna met Jude terugkwam naar het tafeltje. Brenna, zag hij, droeg het dienblad.

‘Ik heb Jude gevraagd even bij ons te komen zitten om je over Lady Gwen te vertellen,’ zei Brenna terwijl ze de bestellingen op de tafel zette. ‘Ze is een *seanachais*.’

Bij het zien van Trevors opgetrokken wenkbrauwen, schudde Jude haar hoofd. ‘Dat is Gaelisch voor een verteller. Dat ben ik niet echt, ik ben alleen –’

‘Er wordt een boek van haar uitgegeven, en ze is al bezig aan een volgend boek. Aan het eind van deze zomer komt het eerste uit,’ vervolgde Brenna. ‘Het zal het geweldig doen als cadeautje, dus als ik jou was, zou ik het in gedachten houden wanneer ik ging winkelen.’

‘Brenna,’ zei Jude, met haar ogen rollend.

‘Ik zal ernaar uitkijken. Een paar van Shawns songteksten zijn ook verhalen. Het is een oude en gerespecteerde traditie.’

‘Dat zal hem bevallen.’ Stralend tilde Brenna het blad op. ‘Ik breng dit wel weg, Jude, en ik zal Sinead een beetje aansporen. Begin maar vast. Ik heb het al vaak genoeg gehoord.’

‘Brenna heeft genoeg energie voor twintig.’ Een beetje vermoeid nu pakte Jude haar theekopje.

‘Ik ben blij dat ik haar heb gevonden voor dit project. Of liever gezegd, dat zij mij heeft gevonden.’

‘Volgens mij was het een beetje van beide, want jullie zijn allebei regelneven.’ Ze hield op met praten en maakte een grimas. ‘Dat bedoelde ik niet negatief.’

‘Zo vatte ik het ook niet op. Schopt de baby?’ Bij het zien van haar verbaasde gezicht, legde hij uit: ‘Je krijgt er een bepaalde blik van in je ogen. Mijn zus is net bevallen van haar derde kind.’

‘Haar derde?’ vroeg Jude met een zucht. ‘Af en toe vraag ik me af of ik deze ene wel aankan. Hij is actief, maar hij moet nog een paar maanden wachten.’ Terwijl ze een slok thee nam, streek ze kalmerend in cirkels over haar dikke buik. ‘Misschien weet je het niet, maar tot iets meer dan een jaar geleden woonde ik in Chicago.’

Hij maakte een neutraal geluidje. Natuurlijk wist hij het, want hij had uitgebreide informatie.

‘Het was mijn bedoeling hier zes maanden te blijven, in het huisje waar mijn grootmoeder heeft gewoond na de dood van haar ouders. Ze had het geërfd van haar nicht Maude, die kort voordat ik hierheen kwam, is overleden.’

‘De vrouw met wie mijn oudoom verloofd was.’

‘Ja. Op de dag dat ik aankwam, regende het. Ik dacht dat ik verdwaald was. Ik was inderdaad verdwaald, en niet alleen geografisch. Alles maakte me bang.’

‘Je bent in je eentje naar een ander land gegaan?’ vroeg Trevor met schuin gehouden hoofd. ‘Dat klinkt niet alsof je gauw bang bent.’

‘Dat is iets wat Aidan zou zeggen.’ En daarom voelde ze zich opeens heel erg op haar gemak. ‘Waarschijnlijk was het eerder zo dat ik in dat stadium mijn eigen moed niet kende. Hoe dan ook, ik reed de oprit op van een huisje met een rieten dak. En voor het raam van de eerste verdieping zag ik een vrouw. Ze had een mooi bedroefd gezicht en lichtblond haar, dat over haar schouders viel. Ze keek naar me; onze ogen maakten contact. Toen kwam Brenna aanrijden. Ik bleek bij toeval bij mijn eigen huisje te zijn aangeland, en de vrouw die ik achter het raam had zien staan, was Lady Gwen.’

‘De geest?’

‘Juist. Het klink ongelooflijk, hè? Of in elk geval irrationeel, maar ik kan je precies vertellen hoe ze eruitzag. Ik heb haar getekend. En toen ik hier kwam, wist ik niets meer van de legende dan jij er nu van schijnt te weten.’

‘Ik wil het graag horen.’

‘Dan vertel ik het je.’ Jude wachtte even met praten toen Brenna terugkwam, ging zitten en begon te eten.

Ze kon goed vertellen, merkte Trevor. Met een soepel en natuurlijk ritme dat de luisteraar in de ban hield. Ze vertelde hem over een meisje dat in het huisje op de elfenheuvel had gewoond. Een jonge vrouw die haar vader verzorgde omdat haar moeder in het kraambed was gestorven, die het huisje en de tuin verzorgde en die zelfrespect had.

Onder de groene heuvel bevond zich het schitterende zilveren elfenpaleis, waar Carrick regeerde als een prins. Hij had ook zelfrespect, en hij was knap, met golvende zwarte haren en doordringend blauwe ogen. Die ogen vielen op het meisje Gwen, en die van haar op hem.

Ze werden verliefd op elkaar, elf en sterveling, en ’s nachts, wanneer andere mensen sliepen, nam hij haar mee op zijn grote gevleugelde paard. Nooit spraken ze over die liefde, want trots hield die woorden tegen. Op een nacht werd Gwens vader wakker, en hij zag haar in het gezelschap van Carrick toen ze van diens paard stegen. Uit angst om zijn dochter verloofde hij haar met een andere man en beval hij haar onverwijld te trouwen.

Carrick vloog op zijn paard naar de zon en verzamelde de gloeiende vonken ervan in zijn zilveren tas. Toen Gwen het huisje uit kwam om hem te ontmoeten voordat ze trouwde, opende hij de tas en stortte diamanten, schitteringen van de zon, uit aan haar voeten. ‘Deze zijn het symbool van mijn hartstocht voor jou. Neem ze, en neem mij,’ zei hij. Hij beloofde haar onsterfelijkheid en een leven vol rijkdom en luister. Maar zelfs toen sprak hij niet één keer van liefde.

Dus weigerde ze hem, en ze keerde zich van hem af. De diamanten in het gras werden bloemen.

Nog twee keer kwam hij naar haar toe. De eerste keer toen ze zwanger was van haar eerste kind. Uit zijn zilveren tas stortte hij parels, tranen van de maan, die hij voor haar had vergaard. En die, vertelde hij haar, waren het symbool van zijn verlangen naar haar. Verlangingen is echter geen liefde, en ze had trouw beloofd aan een ander.

Toen ze zich afwendde, werden de parels bloemen.

Vele jaren verstreken voordat hij voor de laatste keer naar haar toe ging; jaren waarin Gwen haar kinderen grootbracht, haar man verpleegde tijdens zijn ziekte en hem begroef toen ze een oude vrouw was. Jaren waarin Carrick zat te piekeren in zijn paleis en door de lucht vloog op zijn paard.

Hij dook de zee in om aan het hart ervan het laatste van zijn geschenken aan haar te ontwringen. Dat stortte hij uit aan haar voeten, glinsterende saffieren die fonkelden in het gras. Het symbool van zijn trouw aan haar. Toen hij nu eindelijk over liefde sprak, weende ze bittere tranen, want haar leven was voorbij. Ze zei hem dat het te laat was, dat ze nooit had verlangd naar weelde of beloften van pracht en praal, maar alleen had willen weten dat hij van haar hield, zoveel van haar hield dat ze haar angst opzij kon zetten en haar wereld kon opgeven voor die van hem. En toen ze zich ditmaal omdraaide om hem te verlaten, terwijl de saffieren in het gras ontloken tot bloemen, sprak hij overmand door verdriet en woede een betovering uit. Ze zou geen vrede vinden zonder hem, evenmin zouden ze elkaar weerzien, voordat driemaal minnaars elkaar zouden ontmoeten, elkaar volledig zouden aanvaarden en liefde zouden durven kiezen boven alles...

Driehonderd jaar, dacht Trevor toen hij later op de dag het huisje binnen ging waar Gwen had gewoond en was gestorven. Een lange tijd om te wachten. Toen Jude hem met haar kalme stem het verhaal had verteld, had hij haar niet onderbroken. Zelfs niet om te zeggen dat hij passages van het verhaal kende. Op de een of andere manier kende hij ze.

Hij had over ze gedroomd.

Hij had haar niet verteld dat hij Gwen ook had kunnen beschrijven, tot en met haar zeegroene ogen en haar kaaklijn. Over haar had hij ook gedroomd. En hij was, besefte hij, bijna met Sylvia getrouwd omdat ze hem had doen denken aan dat droombeeld. Een zachte vrouw met eenvoudige gewoonten. Het had goed moeten zijn tussen hen, dacht hij toen hij naar boven ging om het stof van de dag van zich af te douchen. Het zat hem nog steeds dwars dat het niet goed was geweest. Uiteindelijk was het gewoon niet goed geweest.

Zij had dat het eerst beseft, en ze had hem kalm laten gaan voordat hij had bekend dat zijn ogen al op de deur gericht waren. Misschien zat dat hem nog het meeste dwars. Dat hij niet het fatsoen had gehad er een eind aan te maken. Hoewel zij hem dat had vergeven, had hij het zichzelf nog niet vergeven.

Zodra hij de slaapkamer in kwam, rook hij de geur. Verfijnd, vrouwelijk, als rozenblaadjes die zojuist op bedauwd gras waren gevallen.

‘Een geest met parfum,’ mompelde hij geamuseerd. ‘Als je preuts bent, draai me dan je rug toe.’ Met die woorden kleedde hij zich uit en ging naar de badkamer.

De rest van de avond bracht hij door met het bijwerken van de administratie, het lezen van de faxen die waren binnengekomen op het apparaat dat hij had meegebracht uit Amerika en het verzenden van antwoorden. Daarna trakteerde hij zichzelf op een biertje. Met het flesje in zijn hand stond hij in het wegstervende licht te luisteren naar de doodse stilte en te kijken naar de tot leven komende sterren.

Wie Tim Riley ook mocht zijn, hij scheen gelijk te hebben: er kwam nog geen regen. De fundering die hij aan het leggen was, zou zonder problemen stevig worden.

Toen hij zich omdraaide om naar binnen te gaan, werd zijn oog getrokken door een boven zijn hoofd voorbijflitsende beweging. Een vage impressie van wit en zilver langs de donker wordende hemel. Maar toen hij met halfdichte ogen nog een keer keek, zag hij niets dan sterren en de opkomende maan.

Een vallende ster, concludeerde hij. Een geest was één ding, een vliegend paard bereden door een elfenprins iets totaal anders.

Desondanks meende hij in de stille nacht de vrolijke muziek van doedelzakken en fluiten te horen toen hij de deur van het huisje op slot deed.

2

Darcy Gallagher droomde over Parijs. Een wandeling over de linker-oever van de Seine, op een volmaakte lentemiddag, met de geur van bloemen in de lucht en een onbewolkte blauwe hemel boven haar hoofd. En wellicht het best van alles, tassen vol aankopen in haar handen.

In haar droom was Parijs van haar, niet voor een korte vakantie van een week, maar zolang het haar liefdesde. Ze kon een uurtje of twee verdrijven op een terrasje en met een glas lekkere wijn de wereld – want het leek de hele wereld – langs zien komen.

Elegant geklede vrouwen met lange benen en donkerogige mannen die naar hen keken. Een oude vrouw op een rode fiets, met een stokbrood dat omhoogstak uit de tas aan haar stuur, en de kinderen die in ordelijke rijen langs marcheerden in hun keurige schooluniformen. Ze waren van haar, zoals het wanordelijke en lawaaiige verkeer van haar was en de bloemenkar op de hoek. Ze hoefde niet op de Eiffeltoren te staan om Parijs aan haar voeten te hebben.

Proevend van de wijn en de volmaakte gerijpte kaas, luisterde ze naar de stad die voor het grijpen lag. Overal om haar heen klonk muziek, in het gekoer van de alomtegenwoordige duiven en het geruis van hun vleugels wanneer ze opvlogen, in het constante claxonneren van auto's, het geklik van naaldhakken op het trottoir, het gelach van geliefden.

Terwijl ze nog verzaligd zuchtte, begon het te onweren. Bij het geluid van de donder keek ze naar de lucht. Vanuit het westen kwamen dikke donkere wolken aanzeilen. Het stralende zonlicht maakte plaats voor de valse schemering die voorafgaat aan een onweer. Het gerommel ging over in een gebulder dat haar deed opspringen, hoewel de mensen om haar heen bleven zitten praten, de voorbijgangers verder wandelden alsof ze niets ongewoons hadden gehoord of gezien.

Ze raapte haar tassen op en rende weg, naar een veilige plaats, be-

schutting. Een blauwe bliksemflits boorde zich knetterend vlak voor haar voeten in de grond.

Met een schok werd ze wakker, het bloed gonzend in haar oren, haar kreet van schrik weergalmend in haar hoofd.

Ze bevond zich in haar eigen appartement boven de pub, niet in de een of andere bizarre onweersbui in Parijs. De vertrouwde muren en het zachte licht stelden haar enigszins gerust. Nog geruster werd ze toen ze ging zitten en de verspreid liggende kleren en snuisterijen zag waarop ze zichzelf in Parijs had getrakteerd.

Weliswaar was ze terug in de werkelijkheid, dacht ze, maar in elk geval had ze een paar trofeeën bemachtigd om mee naar huis te nemen.

Het was een fantastische week geweest; een beter verjaarscadeautje had ze zichzelf niet kunnen geven. Buitensporig, dat wel, om zo'n groot deel van haar spaargeld op die manier te spenderen. Maar wat was het nut van spaargeld als een vrouw dat niet kon gebruiken om er op spectaculaire wijze de eerste kwarteeuw van haar leven mee te vieren?

Ze zou het terugverdienen. Nu ze haar eerste echte ervaring had opgedaan met echt reizen, was ze van plan vaker op stap te gaan. Volgend jaar naar Rome, of Florence. Of misschien wel naar New York. Waarheen ze ook ging, het zou fantastisch zijn. Vandaag nog zou ze het Darcy Gallagher-vakantiefonds oprichten.

Ze had ernaar gesnakt om weg te gaan, iets te zien. Het had er nauwelijks toe gedaan wat, als het maar iets anders was dan wat ze elke dag van haar leven zag. Rusteloosheid was een gevoel waaraan ze gewend was, dat ze zelfs waardeerde, maar de laatste tijd had het geleken alsof er in haar binnenste een grommende panter ijsbeerde, klaar om zich naar buiten te klauwen en de mensen te bespringen van wie ze het meest hield.

Weggaan was het beste geweest wat ze had kunnen doen voor zichzelf en – daar was ze zeker van – voor de mensen die haar het dierbaarst waren. De rusteloosheid was er nog, zou er altijd zijn, maar de grommende ijsberende panter was tot rust gekomen.

Feitelijk was ze blij weer thuis te zijn, verheugde ze zich erop haar familie, haar vrienden en alles wat haar lief was weer te zien. En hun alles te vertellen wat ze had gezien en gedaan tijdens die magnifieke zeven dagen voor zichzelf.

Maar nu kon ze beter opstaan en orde op zaken stellen. De vorige avond was ze te laat thuisgekomen om meer te doen dan haar tassen openmaken en haar aanwinsten bewonderen. Ze moest ze netjes opbergen, en de cadeautjes die ze had gekocht bij elkaar leggen, want ze was een vrouw die niet tegen wanorde kon.

Ze had haar familie gemist. Zelfs tijdens de opwinding van het dingen bekijken, dingen doen, domweg in Parijs zijn, had ze hen gemist. Was het schandelijk dat ze dat niet had verwacht? Ze kon niet zeggen dat ze het werk had gemist, het torsen met dienbladen en serveren van drankjes. Het was heerlijk geweest om voor de verandering eens bediend te worden. Toch popelde ze om naar beneden te gaan en te zien hoe het de pub was vergaan zonder haar. Ook al betekende dat dat ze de rest van de dag op de been moest zijn.

Ze rekte zich uit, tilde haar armen op en boog haar hoofd achterover, zich concentrerend op het genot dat die beweging haar lichaam gaf. Ze was een vrouw die het net zo zonde vond haar zintuigen te verspillen als haar geld.

Pas toen ze uit bed stapte, besepte ze dat het constante gerommel buiten geen donder was. De bouw, herinnerde ze zich. Was het niet fijn elke ochtend dat helse kabaal te moeten horen? Ze trok haar ochtendjas aan en liep naar het raam om te kijken hoe het werk tijdens haar afwezigheid was gevorderd.

Ze wist niets van de bouw, maar wat ze vanuit haar raam zag, kwam haar voor als een vreselijke rotzooi, tot stand gebracht door een stelletje halfgare grappenmakers. Hopen puin, geulen in de aarde, een grote betonnen vloer die oprees uit een kuil in de grond. Op de hoeken werden gedrongen torens van cementblokken opgetrokken, waar aan de bovenkant metalen sprietten uitstaken, en een grote lelijke betonnen molen stond met een oorverdovend lawaai te draaien.

Het grootste deel van de arbeiders, in eenvoudige werkkleding en met vuile laarzen, was bezig er een nog grotere puinhoop van te maken.

Toen ontwaarde ze Brenna, met haar pet op haar hoofd en haar laarzen bijna tot de knieën onder de modder. Bij het zien van haar oude vriendin, die nu haar schoonzus was, kreeg ze een warm gevoel vanbinnen.

Het had haar beschaamd, en beschaamde haar nog steeds, dat haar verlangen om weg te gaan deels te wijten was geweest aan de bruiloft